

Winter Renshawová
P. S.
NENÁVIDÍM ŤA

V láske dohody neplatia

Winter Renshawová
P. S.
NENÁVIDÍM ŤA

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Winter Renshaw
P.S. I HATE YOU

Copyright © 2018 by Winter Renshaw
All rights reserved.

Translation © 2019 by Andrea Vargovčíková

Cover design © 2019 by Matej Rudinský

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6818-0

EPIGRAF

*Myšlienka na to, čo by mohlo byť,
bolí rovnako ako zlomené srdce.*

Bridgett Devoueová

VENOVANIE

Pre Sandy Langovú

◀ Prológ ▶

Milý Isaiah,
pred ôsmimi mesiacmi si bol vojak odchádzajúci na
misiu a ja iba čašníčka, ktorá Ti priniesla palacinku
navyše. Dívala som sa na Teba trochu dlhšie než na
iných a dúfala, že si to nevšimneš.

Ale Ty si si to všimol.

Pred Tvojím odchodom sme spolu strávili týždeň,
ktorý nám zmenil život. Na ôsmy deň sme sa rozlú-
čili a na poslednú chvíľu si vymenili adresy.

Schovala som si všetky Tvoje listy.

Pred pár mesiacmi si sa však odmlčal. Neskôr si
sa sčista-jasna objavil u nás v kaviarni a správal si sa,
akoby si ma v živote nevidel.

Takmer som sa do Teba a Tvojej nádherne kompli-
kovanej duše zaľúbila.

Takmer.

Dúfam, že si mal na to dobrý dôvod.

čašníčka Maritza

P. S. Nenávidím Ťa a tentoraz... to myslím vážne.

◀ 1. kapitola ▶

MARITZA

„Vitajte v Brentwood Pancake and Coffee. Som Maritza a budem vás obsluhovať,“ pozdravila som asi miliónteho zákazníka rovnakou otrepanou vetou. Adonis s havraními vlasmi a medovozlatými očami sedel pri stole pri okne už vyše sedemdesiat minút. Na druhej strane, v L. A. o takomto čase sa to rovná žmurknutiu.

Sotva ma zaregistroval.

„Budete sám?“ opýtala som sa s pohľadom upretým na prázdnu stoličku oproti nemu. Ranný nával pomaly ustával. Mal šťastie, ostávalo mi obslúžiť už iba jeden stôl.

Neodpovedal. Že by ma nepočul?

„Kávu?“ nadhodila som. Čo iné by mohol chcieť? Naša kaviareň sa volá Brentwood Pancake and Coffee. Ľudia sem chodia na kávu a palacinky veľkosti taniera, a keby si niekto objednal voľačo iné, spáchal by priam hrdelný zločin.

Položil šálku na tanierik a potisol ho ku mne. Naliala som mu asi do troch štvrtín šálky. Gestom ma zastavil a pridal si do nej dve smotany a pol vrecúška cukru. Fascinovane som sledovala jeho metodické, strnulé, ale rozhodné pohyby.

„Madam, určite to nie je až také zaujímavé,“ podotkol. Lyžičkou cinkal o steny šálky.

„Prosím?“

„Sledujete ma,“ ozrejmil. Dvakrát poťukal lyžičkou o okraj šálky, odložil ju na tanierik a uprel na mňa intenzívny pohľad jantárových očí. „Tuším vás potrebujú pri ďalšom stole.“

Medová farba očí pôsobila hrejivo, díval sa však chladne, prenikavo. Neoblomne.

„Máte pravdu,“ odkašľala som si. Prebrala som sa z omámenia. Nezdržala som sa pri tomto idiotovi, ktorý veľmi dobre vie, aký je sexi, zámerne. Tak načo mi to vyhadzoval na oči? Fajn, zažaluj ma, že som sa dala uniesť. „O minútu som späť, dobre?“

Nechala som ho samého s jedálnym lístkom a kávou, s mizernou náladou a so zadumaným pohľadom... a širokými plecami... plnými perami... a vrátila sa do práce. Zastavila som sa pri stole číslo štyri a doliala manželom Carnavalovcom bezkofeínovú kávu.

Nadýchla som sa a s falošným úsmevom zamierila znova k pánovi Vysokému, Temnému a Otravnému.

„Už ste si vybrali?“ opýtala som sa, vytiahla pero spoza ucha a zápisník z vrečka na zelenej zástere.

Zavrel jedálny lístok a podal mi ho, hoci som mala plné ruky. Našťastie som si ho strčila pod pazuchu a nič mi nespadlo.

„Dve palacinky,“ oznámil. „S praženicou a ražnou hriankou. A maslo. *Nie* margarín.“

„Mrzí ma to, ale to nejde.“ Ukázala som na veľký nápis nad pokladnicou: JEDNA PALACINKA PRE JEDNÉHO KLIENTA – BEZ VÝNIMKY.

Zaostril naň. Tvár mu stuhla.

„Takže *jedna* palacinka, praženica a ražná hrianka s maslom,“ odrecitovala som.

„Čo je to za kravinu?“ Pozrel sa na hodinky, akoby už mal byť inde.

Alebo akoby nemal čas zaoberať sa naším pravidlom. Mal pravdu, bolo dosť hlúpe.

„Robíme *obrovské* palacinky. Jedna vám bohato postačí,“ presviedčala som ho, aby sa mi situácia nevymkla spod kontroly. Rada by som sa vyhla hádke so šéfkou. Majitelia prísne dbali na dodržiavanie pravidiel a naša vedúca ešte väčšmi. Rada ufrflaným zákazníkom vysvetľuje, prečo je palacinka v názve Brentwood Pancake and Coffee v jednotnom čísle a nie v množnom.

Mnohí sa sem však pre toto hlúpe pravidlo už nevrátili a ani hodnotenia na internete neboli dôvodom na radosť, ale zisky neklesali. Každé ráno cez víkend a niekedy aj počas pracovného týždňa sa rad ľudí ťahal až von pred dvere. Predávali sme vskutku lahodné palacinky, no toto pravidlo bolo najmä šikovný marketingový ťah na zvýšenie dopytu.

„A čo ak som hladný?“ nedal sa odbiť. „Môžem si objednať druhú?“

Pokrútila som hlavou.

„Doriti, máte ma za idiota?“ Vystrel sa a zaťal zuby. „Kurnik, veď je to iba poondiata palacinka.“

„Ale nie *hocijaká*,“ usmiala som sa silene. „Je to *brentwoodska* palacinka.“

„Nejaká ste múdra, madam.“ Zadíval sa na mňa. Ne-flirtoval. Chveli sa mu nozdry a mne neviem prečo na-

padlo, že taký nahnevaný je sexi – s takýmto idiotom by som sa však nevyspala, ani keby som sa pominula na rozum.

Bol síce príťažlivý, ale na kreténov nie som. Jasné ako facka.

Musela by som byť opitá. Poriadne opitá. A navyše aj zúfalá. A dokonca ani vtedy... neviem. Asi sa hneval na celý svet. To by som si všimla, aj keby ma neskutočne priťahoval.

„Vybavím vašu objednávku, dobre?“ opýtala som sa a rozťahla pery do falošného úsmevu, až ma zaboľeli líca. Hovorí sa, že dobrá nálada je nákazlivá, no tento chlapík sa dal proti nej asi zaočkovať.

„Iba ak mi prinesiete *všetko*, čo som si objednal, madam,“ upozornil ma. Vydýchol a zovrel pery. Bohvie, prečo mi stále hovoril madam, očividne som bola mladšia než on. Dopekla, veď alkohol môžem legálne piť ešte len tri roky.

Nie som nijaká „madam“.

„Kuchár vám dve neurobí,“ vysvetlila som ospravedlňujúcim tónom a zahryzla si do spodnej pery. Poľaví, ak sa zahrám na nesmelú a bezmocnú? Niekedy to zaberá.

„Tá druhá je pre môjho hosťa,“ ukázal na prázdnu stoličku oproti. Druhú ruku zovrel do päste. Neušlo mi, že hodinky má nastavené na vojenský čas. „Aká náhoda, mešká.“

„Hostí obsluhujeme po príchode,“ odporovala som. Ďalšie prísne pravidlo. Nebol prvý, kto sa pokúsil využiť túto medzeru. Hneď sa podnikli opatrenia. Okná vymenili za sklo, čo odolá aj hurikánu, a kuchyňu vybavili obrovským monitorom. Pred prípravou jedla musia kuchári

kontrolovať obrazovku, aby sa uistili, že nikto neporušuje pravidlá.

Chlapík si prehrabol tmavé vlasy, ostrihané podľa predpísaného štýlu.

Vojenského štýlu.

Stavila by som sa, že je vojak.

Určite. Vlasy, hodinky, každé druhé slovo nadávka. A nadužívanie slova madam. Pripomínal mi bratranca Eliho, ktorý strávil desať rokov v americkej armáde. Ak je aspoň spolovice ako Eli, len tak sa nevzdá.

Vydýchla som a položila mu dlaň na plece, hoci podľa iného pravidla sa musíme vyhýbať fyzickému kontaktu s hosťami. Tento chlapík však bol napätý a jeho svalnaté plecia priam prosili o dotyk.

„Tak... chvíľu počkajte, dobre?“ dala som sa presvedčiť.
„Uvidím, čo môžem robiť.“

Tento muž bojuje za našu vlasť. Za našu slobodu. Hoci je to idiot na entú, zaslúži si druhú palacinku.

Chce to trochu kreativity.

Zamierila som do kuchyne, odovzdala objednávku a ešte raz sa zastavila pri Carnavalovcoch. Cestou po kávu som prechádzala okolo stola obkoleseného jačiacimi deťmi, z ktorých jedno, na mamino zdesenie, práve pleslo obrovskú palacinku na zem.

Zdvihla som lepkavý kruh a vrátila ho na tanier.

„Priali by ste si ďalšiu?“ opýtala som sa. Mali šťastie. Len v jedinom prípade sme boli ochotní urobiť výnimku. Špinavú palacinku však musím priniesť ako dôkaz.

Dieťa revalo ako tur, ani som nerozumela, čo jeho mama vraví. Okolo stola sedelo päť malých detí pod osem rokov,

všetky v oblečení luxusných značiek. Mama s nafúknutými perami pyšne otŕčala veľký trblietavý drahokam na ľavom prstenníku a otec mal nos zaborený v mobile.

Ale neodsudzujem ich.

V L. A. je málo reštaurácií priateľských k deťom a v podnikoch ako Mr. Chow alebo The Ivy by hlučnú rodinku rozhodne neprivítali s otvoreným náručím. A pochybujem, že tam majú vysoké stoličky.

„Nechcem palacinku!“ škriekal najstarší z opálených plavovlasých gremlinov mame do tváre. Jej bezchybná pleť nadobudla karmínový odtieň, ktorý takmer ladil s jej birkinkou.

„Tak... tak ju len odneste,“ štekla rozrušene a dlaňou si pretrela botoxové čelo.

Prikývla som a tvárila sa, že ju nesiem do kuchyne. Cesťou som zhrabla látkové servítky a skryla tanier pod nimi. Len čo vojak doje prvú palacinku, vletím do kuchyne a vyhlásim, že mu náhodou spadla na zem.

„Objednávka!“ zavolał jeden z kuchárov z okienka. Skontrolovala som, či sú raňajky pre vojaka hotové – keď sa nikto nepozeral, nenápadne som lístok s jeho objednávkou presunula na začiatok radu. Nemala som chuť počúvať frflanie, prečo musí tak dlho čakať.

Schmatla som tanier a ponáhľala sa k nemu. S úsmevom som ho položila pred neho a milo sa ho spýtala: „Prinesiem vám ešte niečo?“

Pohľadom sklúzol na jedlo, potom na mňa.

„Áno, viem,“ pritakala som. „No... verte mi. Postarám sa o to.“

Žmurkla som naňho, čiastočne znechutená sama zo

seba. Nemal poňatia, aké ťažké je pre mňa vyjsť mu v ústrety, keď sa správa ako buran. Najradšej by som mu vyliala horúcu kávu do lona, ale z úcty – iba z úcty – k jeho službe vlasti som sa k tomu neuchýlila.

Navyše, pracujem najmä za prepitné. Preto *musím* zákazníkom vychádzať v ústrety.

A Boh vie, že túto prácu potrebujem ako soľ. Bývam síce v starikinom úžasnom hostovskom dome, ale platím jej normálne nájomné.

Bývanie na cudzí účet sa v rodine Claibornovcov nenosí.

Sklonil hlavu a vyleštenou vidličkou ťobol do nadýchanej praženice.

Ani nepoďakoval, čo ma neprekvapilo. Sucho som mu oznámila, že o chvíľu sa vrátim. Vybrala som sa do kuchynky, kde oddychovala kolegyňa Rachael.

„Ten stôl s vreštiacimi deckami je tvoj?“ opýtala som sa.

Odfúkla si blond ofinu z čela a prevrátila oči. „Hej.“

„Radšej ty než ja,“ podpichla som ju. Rachael je trojnásobná mama. Vie, ako na deti, čo povedať, aby ich rozptýlila alebo odvrátila hroziacu pohromu.

„Rada sa s tebou vymením,“ navrhla. „Rodinu za tie jamky na líci pri stole číslo štyri.“

„Má jamky na líci?“ Letmo som sa obzrela na vojaka.

„Panebože, a aké hlboké,“ vzdychla. „A božský úsmev. Najprv som ho považovala za modela alebo herca, ale tvrdil, že je vojak. Desiatnik.“

„Neverím, že hovoríme o tom istom chlapovi. Pri mne sa maximálne uškrnul. Spomínal, čím sa živí?“

„Hm.“ Rachael zdvihla úzke obočie, akoby uvažovala, či hovoríme o dvoch rozdielnych ľuďoch. „Zaujímam sa, čo

som robila predtým, a usmial sa na mňa. Správal sa naozaj priateľsky.“

„Tamten? Ten tmavovlasý? So zlatými očami? Svalnáč v sivom tričku?“ ukázala som naňho a rýchlo stiahla prst.

Znova sa obzrela. „Hej. To je on. Na takú tvár sa nezbúda. A ani na tie bicepsy...“

„Zvláštne.“ Prekrížila som si ruky a zadívala sa naňho. Má niečo proti dievčatám, ako som ja? Oproti väčšine tunajších dievčat pôsobím dosť obyčajne. Priemerná výška. Priemerná hmotnosť. Hnedé vlasy. Hnedé oči.

Pripomínam mu bývalú?

Odrazu sa otočil a stretli sa nám pohľady. Akoby vycítil, že naňho hľadím. Siahla som po utierke, sklopila zrak a nadmieru horlivo sa pustila do utierania mláčky po roztopenej kocke ľadu.

„Prichytil ťa.“ Rachael do mňa štuchla lakťom a vybrala sa k značkovej famílii. Ešte som ju stihla pľasnúť po ramene. Po chvíli som sa spamätala a len čo mi líca vychladli, zamierila som k nemu. Zjedol celú palacinku, nenechal ani omrvinku. Vlastne zjedol všetko... zaprášilo sa aj po káve.

Keď som siahla po tanieri, dlaňou mi prikryl ruku a zadíval sa na mňa.

„Prečo ste na mňa tak zízali?“ vybafol. Uprene sa na mňa pozerál, akoby ma skúmal a hneď si ma škatuľkoval, a zároveň akoby ma skúšal. Nerozumela som tomu, lebo z jeho dokonalej, opálenej postavy priam sálala nevrlosť.

„Prosím?“ zahrála som sa na hlúpu.

„Videl som vás. Odpovedzte mi na otázku.“

Panebože. Nenechá to len tak. Niečo mi navrávalo, že som mala prijať Rachaelinu ponuku a vymeniť si rajón.

Tento zákazník bol problémový, odkedy som mu naliala kávu.

Otvorila som ústa, no nevedela, čo povedať. Hlavne ho bolo treba učičiť, aby sa nesťažoval šéfke. Na druhej strane, už ma unavovalo pretvarovať sa a správať sa milo k mužovi, ktorý sa inej čašníčky slušne opýta, ako sa má, no ku mne sa správa, akoby som ani nebola ľudská bytosť.

„Hovorili ste o mne s tou čašníčkou,“ povedal. Ešte vždy mi držal ruku, a tak som sa nemohla vyhnúť odpovedi.

Vydýchla som. „Chcela si vymeniť stoly.“

Nadvihol tmavé obočie a skúmal mi tvár.

„A potom spomenula, že máte jamky na lícach,“ dodala som. „Vraj ste sa na ňu predtým usmiali... Tak mi napadlo, prečo ste sa k nej správali slušne a ku mne nie.“

Pustil ma a ja som sa vystrela. Uhladila som si zásteru.

„Podala mi noviny, aby mi rýchlejšie ubehol čas, hoci nemusela,“ odvetil a stisol pery. „Dajte mi dôvod na úsmev a ja vás ním obšťastním.“

Hajzel.

Očerveneli mi uši a zaškrípala som zubami. Ak som si chcela udržať prácu v Brentwood Pancake and Coffee, mala by som sa zvrtnúť na päte a so vztýčenou hlavou odísť, ale chlapi ako on...

Aj by som mu odvrkla, nič rozumné mi však nenapadlo. Zúrila som. Preto som iba precedila cez zuby: „Prinesiem vám účet, pane?“

„Nie,“ odvetil okamžite. „Ešte som nedojedol.“

Obaja sme sa pozreli na prázdne tanieri.

„Ešte praženicu?“ opýtala som sa.

„Nie.“

Nemohla som uveriť, čo sa chystám preňho urobiť, prioritou sa však stalo dostať ho odtiaľto čo najrýchlejšie. Aby som bola presná, robila som to najmä kvôli sebe.

„Moment.“ Prázdne taniere som odniesla do kuchyne a nenápadne vytiahla odloženú špinavú palacinku toho decka. Krv mi hučala v ušiach, keď som pristúpila k výdajnému okienku a jednému z kuchárov vysvetlila, že zákazníkovi pri stole číslo dvanásť spadla palacinka na zem.

Letmo sa pozrel na tanier, potom na monitor, znova na mňa a vymenil mi ju za čerstvú. Okolo obrovskej platne v kuchyni sa zvrátili chlapíci so siečkami na hlave, v zásterách a s lopatkami v rukách. Hotová pásová výroba.

„Ďakujem, Brad.“ Cestou späť k vojakovi som sa zastavila pri Carnavalovcoch, ibaže ich stôl bol už prázdny. Účet im priniesla Rachael, lebo sa ponáhľali.

Dofrasa.

„Nech sa páči.“ Položila som tanier pred vojaka.

Pozrel sa na mňa prižmúrenými medovými očami. Žmurkla som naňho a modlila sa, aby sa už, preboha, na nič nepýtal.

„Dajte mi vedieť, keby ste niečo potrebovali, dobre?“ navrhla som. Kiežby som mohla dodať: *Len si nevypýtaj ďalšiu palacinku, lebo ma porazí, keby som mala znova riskovať prácu pre takého nevďačníka, ako si ty.*

„Kávu, madam. Poprosím ešte kávu.“ Siahol za sirupom v sklenej karafe a nalial si chutnú lepkovú tekutinu z Vermontu na horúcu palacinku. Nenápadne som sledovala, ako vytvoril X a okolo neho kruh.

Zabehla som po čerstvú kávu a doliala mu ju do troch

štvrtín šálky. Zadíval sa na mňa, nadvihol kútiky plných pier a odhalil najdokonalejšie jamky na lícach, aké som kedy videla... akoby posledných dvadsať minút bolo zlý vtip a odporným správaním ma iba naťahoval.

Vzápätí jamky zmizli.

Zriedkavý úškrn s jamkami sa vyparil skôr, ako som stihla oceniť jeho premenu z nevrlého tvora na sympáťáka.

„Teší ma, že som vám napokon poskytla dôvod na úsmev,“ podpichla som ho. A jemne som ho pohladila po stále napätom pleci. „Ešte niečo?“

„Áno, madam. Účet.“

Chvalabohu.

Priniesla som mu ho kozmickou rýchlosťou. Bleskovo som naťukala svoj kód do terminálu, vytlačila účtenku, strčila ju do škatuľky a trielila za ním. Na stole už ležala platobná karta, akoby mu šla ruka odpadnúť z toho, čo ju držal tak dlho.

Zrejme aj on túžil čo najskôr odtiaľto vypadnúť. V tomto jedinom sme boli zajedno.

„Hneď som späť,“ povedala som. Na karte – obyčajnej tmavomodrej karte s logom VISA v dolnom rohu a s nápisom NAVY ARMY CREDIT UNION – stálo meno Isaiah Torres.

Vrátila som sa, podala mu neónovopurpurové gélové pero a vzala zo stola prázdny tanier.

„Ďakujem za...“ ukázal na lepkavý tanier v mojej ruke. Podpísal účet. „Za to.“

„Samozrejme,“ odvetila som, vyhýbajúc sa očnému kontaktu. Čím skôr odíde, tým lepšie. „Prajem príjemný zvyšok dňa.“